

A részeg angyal

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 9. szám, 2019. március 1.

Már gyerekkorában is bizalmatlanul méregette a tárgyakat, nem hitt a mozdulatlanságukban. Úgy gondolta, hogy ezzel csak álcáznak valamit, valami fontosat, ami elárulná a lényegüket, sőt, mindennek a lényegét. A fák, amelyek legfeljebb csak hajladoznak, ha fújja őket a szél, vajon titokban nem húzzák ki gyökérlábaikat a földből, és indulnak el másik erdőt, másik utat vagy másik ligetet keresni? Vagy az ajtó mögötti szoba: létezik egyáltalán, mikor épp nem látja senki? De minden helyben maradásra ítélt dolog közül a szobrok voltak számára a leggyanúsabbak. Biztos volt benne, hogy élnek, és amikor nem figyelik őket, átmozgatják megmerevedett végtagjaikat. Emlékszik a Vidámparkban egy kisfiúszoborra; mindig szeretne megnézni, hogy záróra után mit csinál, de félt egyedül odamenni. Éjszaka, ha felébredt csendben fülelt, hogy megtudja, a játékok játszanak-e egymással, amíg ő alszik. Kitalálta, hogy körberajzolja őket, de ez nem bizonyult jó ötletnek, hiszen így, még ha esetleg el is mozdultak, vissza tudtak állni pont ugyanoda, ahol voltak.